

Tarina yksinäisestä seireenistä

Olipa kerran pieni kylä meren rannassa. Se oli aivan tavallinen kylä, lukuunottamatta yhtä seikkaa: aina lauantain ja sunnuntain välisenä keskiyönä oli kaikkien tukittava korvansa, etteivät he kuulisi lumoavaa seireenin laulua ja lankeaisi vastustamattomaan houkutukseen.

*

Kauan kauan sitten eli pienessä kylässä kalastajan poika nimeltä Joe. Joe oli mitäänsanomattoman näköinen. Joen tukka oli lyhyt ja tummanruskea, iho taas pähkinäruskea. Kun ihmiset näkivät Joen ohimennen, heidän mieleensä jäivät päällimmäiseksi pojan hätkähdyttävän mustat silmät. Se oli ainoa mieleenpainuva asia Joen muutoin niin tavallisissa kasvoissa.

Joe oli viisihenkisen lapsikatraan toiseksi vanhin. Joen äiti sairasti Alzheimerin tautia, joten isosisko Kim otti perheestä paljon vastuuta. Joen isä oli kalastaja ja vietti paljon aikaa vesillä. Hänelle kalastaminen merkitsi kaikkea.

Joe asui perheensä kanssa pienessä talossa aivan veden äärellä. Heidän mökkinsä lukeutui kylän vanhimpiin rakennuksiin, mutta sitä oli kunnostettu vuosien varrella ja se oli yllättävän hyväkuntoinen. Mökissä oli vain kaksi huonetta sekä piskuinen eteinen ja vessa. Toinen huoneista oli olohuone, joka oli samalla keittiö ja toinen taas makuuhuone, jossa oli kaksi kerrossänkyä, yksi vuodesohva ja parisänky. Joe itse nukkui toisen kerrossängyn alasängyssä. Joen kodin pihasta lähti pieni laiturirakennus, johon oli kiinnitetty soutuvene ja toinen hieman isompi kalastusalus. Joen perhe söi usein kalaa, sillä isä ei ollut kylän ainoa kalastaja ja saalista tuli niin paljon että sitä jäi usein yli.

Eräänä lauantain ja sunnuntain välisenä yönä Joe marssi ärsyyntyneenä rannalle, sillä vuotta nuorempi Mandy-sisko oli piinannut häntä koko päivän. Kello oli jo melkein 12, mutta Joe ei huomannut sitä, vaan jäi makaamaan rantakalliolle. Kukaan ei tullut muistuttamaan Joeta siitä, että hänen täytyisi laittaa tulpat korviin ja varoa seireenin lumoavaa laulua, sillä kotona olivat vain hän sekä äiti, joka nukkui sisällä. Isä oli kalassa ja Kim taas lähtenyt yöksi heidän isovanhemmilleen pienempien sisarusten kanssa.

Silloin Joe kuuli kaunista laulua, joka kantautui kaukaa mereltä peilityynten veden yli.

”Seireeni!” Joe tajusi. Ensin hän meni paniikkiin, sillä kylässä kerrottiin kauhutarinoita melodian valtaan joutuneiden merimiesten kauheista kohtaloista. Hän kuitenkin rauhoittui kuunnellessaan säveliä. Laulu oli aivan erilaista kuin Joe olisi ikinä arvannut. Melodia oli apea ja yksinäinen, eikä Joelle tullut pakottavaa tarvetta seurata sitä.

Hetken kuunneltuaan Joe ei kuitenkaan kyennyt enää palaamaan sisälle äidin luo. Sanaton, surumielinen laulu ei jättänyt häntä rauhaan vaan hän hiipi talon ohi laiturille.

Joe otti isän pienen soutuveneeseen ja lähti merelle vain seireenin laulu majakkanaan.

Joka hetki Joe pelkäsi laulun taukoavan ja jättävän hänet yksin keskelle synkkiä vesiä. Vielä muutaman minuutin soudettuaan Joe näki edessään kallion, jolta laulu kuului. Hän siristi silmiään ja erotti kalliolla istuvan kuvankauniin neidon, joka lauloi surullista sävelmää. Vasta silloin Joe tajusi mitä hän oli tekemässä ja lähti melkein soutamaan karkuun. Kun tyttö kääntyi ja Joe näki tämän lohduttomat, akvamariininsiniset silmät, hän ei kuitenkaan enää kyennyt palaamaan.

Joe souiti lähemmäs kalliota ja lähelle päästyään hän saattoi erottaa kaikki kuvankauniin seireenin yksityiskohdat. Pitkät ripset, jotka olisivat voineet näyttää yliampuvilta tavallisella työllä, mutta sopivat täydellisesti seireenin suuriin surullisiin silmiin. Hän tarkasteli uteliaana leuan hienostunutta kaartaa ja korkeita poskipäitä, siroa vartaloa, joka oli vyötäröstä alaspäin akvamariininsininen kalan pyrstö ja yli vyötäröön asti ulottuvia platinanvaaleita kiharoita. Seireenin kaulassa roikkui henkeäsalpaavan kaunis riipus. Ketju näytti kultaiselta ja siihen kiinnitetty, sydämenmuotoon hiottu palanen akvamariinia kimmelsi kauniisti tähtitaivaan hennossa valossa.

Joe souiti kallion viereen. Hän nousi varovasti veneestä ja käveli lähemmäs. Hän ei osannut pelätä tyttöä, vaikka tällä oli käärmemäisen terävät kulmahampaat ja pitkät kynnet, joilla olisi helposti voinut raadella ihmisen. Hän istui kalliolle. Seireeni ei vielääkään lakannut laulamasta ja vaikka laulussa ei ollut sanoja, Joe kuuli siihen kätketyn tarinan yksinäisyydestä ja särkyneistä sydämistä. Seireeni oli kirottu elämään ikuisesti sillä pienellä luodolla rangaistuksena hirveistä teoistaan. Ja jos seireeni joskus yrittäisi paeta, hän särkyisi kuin lasi ja sirpaleet uppoisivat syvälle meren synkkiin syövereihin. Siispä seireeni oli pakotettu elämään ikuisesti yksin vangittuna elämän hylkäämälle luodolle.

Yön loppuun saakka Joe istui kalliolla kuuntelemassa seireenin kaunista laulua. Kun aurinko alkoi nousta, Joen oli pakko palata kotiin, että hänen perheensä ei huolestuisi. Joe hyvästeli seireenin ja lupasi tulla viikon päästä uudestaan.

Koko viikkoon Joe ei kyennyt unohtamaan kuvankaunista neitoa ja surullisia, akvamariininsinisiä silmiä, jotka olivat katsoneet häneen hänen jättäessään seireenin istumaan yksin luodolle. Joka ilta yrittäessään nukahtaa ja kuunnelllessaan sisarustensa rauhallista hengitystä, Joe yritti muistaa miltä seireenin ääni oli kuulostanut. Ja kun Joe viimein nukahti, seireenin laulama melodia tunkeutui hänen uniinsa joka kerta yhtä yksinäisenä ja lohduttomana.

Seuraavana lauantain ja sunnuntain välisenä yönä Joe hiipi taas hiljaa ulos. Hän varoi herättämästä perhettään ja istui sitten kalliolle odottamaan, että laulu alkaisi. Pian Joe kuulikin tutun melodian ja tajusi, ettei laulun kaiku hänen muistoissaan ollut tehnyt sävelten kauneudelle oikeutta. Kyyneleet kihosivat Joen silmiin, kun hän kuunteli ääntä ja siihen kätkeytyä tuskaa. Joe otti isänsä veneen ja souiti pienelle luodolle. Ja taas hän kuunteli seireenin laulua koko yön, eikä silti ollut saanut melodiasta tarpeekseen kun aamu alkoi sarastaa. Raskain sydämin Joe jätti yksinäisen seireenin elämän hylkäämälle luodolle ja souiti kotiin perheensä luo.

Ja taas viikon päästä hän souiti luodolle kuuntelemaan seireenin laulua. Sitä jatkui monta, monta viikkoa ja joka kerta Joe hämmästyti melodian kauneutta. Eikä hän koskaan, koskaan saanut laulusta tarpeekseen.

Eräänä lauantaina kuitenkin puhkesi myrsky, jollaista ei oltu vielä koskaan ennen nähty. Trombit repivät puita juurineen maasta ja salammat iskivät taivaalta kuin sähköiset miekat. Tuuli ulvoi ja sade rummutti Joen pienen kodin kattoa niin suurella voimalla, että hän pelkäsi sen petteävän ja romahtavan heidän niskaansa.

“Olemme suututtaneet jumalat”, kylässä sanottiin, mutta Joe ei jäänyt miettimään miksi, vaan sitä, miten hän pääsisi pienelle luodolle kuuntelemaan seireenin laulua.

Ei kuitenkaan ollut mitään keinoa päästä merelle niin kovassa myrskyssä ja Joe tyytyi seisomaan laiturilla kotinsa edessä. Tuuli ulvoi ja sade piiskasi hänen kasvojaan, kun Joe yritti kuulla yhden sävelen, edes yhden sävelen seireenin surullisesta laulusta.

Myrsky ei lakannut seuraavanakaan päivänä. Tuuli ja sade vain yltyivät entisestään.

Aivan kuten painajaisissa, joita Joe näki koko viikon, ei myrsky ollut laantunut seuraavaan lauantaihin mennessä. Ja taas Joe seiso i koko yön tuulessa ja sateessa yrittäen kuulla seireenin laulavan.

*

Kuvankaunis neito istui pienellä luodolla laulamassa sydäntäsärkevää laulua. Kyyneleet ja sade valuivat pitkin seireenin poskia. Hän ei voinut käsittää, miksi poika ei taaskaan tullut. Seireeni ei tiennyt, että myrsky esti poikaa saapumasta, eihän myrsky hänelle minkäänlaisia rajoitteita asettanut.

Seireeni ei osannut puhua, vain laulaa, eikä hän ollut ymmärtänyt mitä poika oli hänelle sanonut. Seireeni oli kuitenkin rakastanut tämän läsnäoloa, niin kauan hän oli ollut ypöyksin. Seireenille poika oli ollut ihme, eikä hän voinut ymmärtää miksi tämä oli yhtäkkiä lakannut tulemasta.

Kun poika ei seuraavallakaan viikolla saapunut, seireeni ei kestänyt enää. Hän oli ollut yksin niin kauan kuin saattoi muistaa, mutta kun kerran sai ystävän, ei enää kyennyt elämään niin. Niinpä seireeni teki päätöksen. Hän vähät välitti kirouksestaan, niin kovasti hän ystäväänsä kaipasi.

Seireeni heittäytyi mereen. Hän ei ollut ikinä tuntenut sellaista vapautta. Seireeni sukelsi ja hyytävä vesi hiveli hänen vaaleaa, sileää ihoaan. Platinanvaaleat hiukset leijuivat hänen ympärillään, kun hän hetkeksi pysähtyi ja katseli lumoavaa vedenalaista maailmaa. Kyyneleet kihosivat hänen silmiinsä, kun hän katseli kaikkea sitä elämää. Hän näki kaloja ja vesikasveja, jopa merihevosia, jotka uivat uteliaina lähemmäs. Seireeni oli niin kovin onnellinen saadessaan olla edes hetken elämän keskellä. Hän ojensi kättään ja kosketti lähintä merihevosta. Eläin ei kavahtanut, päinvastoin. Se uiskenteli seireenin ympärillä uteliaina ja toisetkin merihevoset pyrähtelivät lähemmäs. Pian myös parvi pikkukaloja kerääntyi hänen lähelleen. Seireeni pyörähteli vedessä ikionnellisena ja sillä hetkellä hänen särkynyt sydämensä oppi taas rakastamaan.

Mutta sitten se kaikki loppui. Seireenin käteen ilmestyi särö. Pian koko hänen kehonsa alkoi halkeilla. Seireeni parahti epätoivoisena, mutta ei yrittänyt nousta pintaan. Hän halusi nähdä ystävänsä.

Seireeni ui kovaa, kovaa kohti rantaa ja toivoi, että löytäisi pojan ajoissa. Myrsky kuitenkin pauhasi yhä, ja ranta oli autio hänen päästessään perille. Seireeni ei voinut käsittää miksi siellä ei ollut ketään. Eihän hän vielääkään tiennyt kuinka vaarallinen myrsky ihmisille oli.

Seireeni tarrasi viimeiseen toivoonsa ja alkoi laulaa. Ääni kajahteli myrskyn yli kauniina ja korkeana samalla, kun halkeamat seireenin ihosta jatkoivat kasvamistaan ja neidon hento elämänliekki hiipui hetki hetkeltä.

*

Joe istui perheensä kanssa syömässä, kun hän kuuli laulua. Isä peitti korvansa heti kun ensimmäiset soinnut kajahtelivat ilmoille, samoin teki koko muu perhe ja Kimin herkulliseksi valmistama kala jäi lähes koskemattomana pöydälle. Joe kuitenkin syöksi ulos. Sydän takoi rinnassa, kun hän pelkäsi pahinta.

Ja pahin oli käynyt toteen. Seireeni kellui vedessä ja piteli kiinni heidän laituristaan. Joe kauhistui nähdessään seireenin ihoa joka puolelta halkovat säröt ja neidon silmien tuskaisen kaipuun.

“Miksi sinä tulit?” Joe huusi myrskyn yli ja hänen äänensä särkyi. Seireeni ei sanonut mitään, mutta Joe kuuli, että seireenin laulussa piili uusi tarina odotuksesta ja pettymyksistä.

“Anteeksi! Anteeksi!” Joe huusi. “En voi soutaa luodollesi myrskyssä!”

Seireeni katsoi häneen. Vaikka seireeni ei ymmärtänyt Joen puhetta, tämä tajusi mitä poika yritti kertoa. Seireeni ojensi kättään Joelle.

“Älä, Joe!” isän ääni huusi jostain kaukaa. “Etkö ole oppinut mitään? Älä lankea houkutukseen!”

Mutta Joe ei kuunnellut. Hän tarttui seireenin kylmään, säröilevään käteen ja veti tämän ylös vedestä. Ja voi, kuinka keveä ja hento neito olikaan. Seireeni katsoi Joeta suoraan silmiin, mutta nyt Joe ei nähnyt akvamariininsinisissä silmissä pelkkää epätoivoa. Seireeni ei lakannut laulamasta, mutta viimeinen neidon huulilta karkaava sointu ei ollut enää onneton. Ja ensi kertaa Joe näki seireenin hymyilevän ennen kuin hento keho hänen sylissään särkyi tuhansiksi sirpaleiksi, jotka putoilivat laiturin raoista mereen. Kyyneleet valuivat Joen poskille ja hän toivoi, ettei olisi ikinä lähtenyt elämän hylkäämälle luodolle. Silloin neito eläisi yhä. Mutta sisimmässään Joe tiesi, että seireeni oli ollut hetken onnellinen, eikä katunut mitään.

Kim juoksi Joen vierelle.

“Joe? Mitä tuo oli?”

Mutta Joe ei kyyneliltään kyennyt vastaamaan, vaan lankesi polvilleen ja yritti pelastaa niin monta sirpaletta kuin suinkin pystyi. Sitten hän näki kimallusta laiturin alta ja kumartui katsomaan. Seireenin sydämenmuotoinen akvamariiniriipus oli jäänyt kultaisesta ketjustaan kiinni laiturin rakenteisiin. Joe irrotti korun varovasti ja otti käteensä. Hän painoi sen rintaansa vasten ja itki hiljaa, mutta suru ei kadonnut. Ei koskaan katoaisikaan.

*

Vuotta myöhemmin Joe souti yksin kohti luotoa. Hän oli käynyt siellä jokaisena lauantain ja sunnuntain välisenä yönä, vaikka seireeni ei enää siellä laulanutkaan. Enää luotoa ei voinut kutsua elämän hylkäämäksi, sillä Joe oli kuljettanut sinne maata ja kylvänyt kasveja. Siitä oli tullut kaunis pieni saari.

Sitten Joe olikin jo perillä. Tähtien himmeässä valossa hän nousi veneestä ja käveli kohtaan, jossa oli usein kuunnellut seireenin laulua. Akvamariiniriipus peilasi kuun kelmeää valoa roikkuessaan hänen kaulassaan.

Ja vieläkin, jos meri oli tyyni, Joe saattoi kuulla neidon laulavan surullista melodiaansa, kun hän vain kuunteli oikein tarkasti.

Loppu